Ні, не тому, що він живе у тузі та стражданні,
Але щораз живить і будить сподівання,-
Він повен віри, суворий світ.

Дарма, що з давніх уже літ
У храмовім склепінні,
Як сходить день, як гасне світ,
Щораз мертвотніше звучить
Розп'ятому моління.

Дарма! Зусилля, множені по всіх країнах,
Ви віру таїте в незвіданих глибинах,
Бо вірить той, хто робить і тремтить!
І вірить, хто шукає й винаходить!
І промінь кожного світанку родить
І воскрешає віру, і віра та нова —
У міць і запал людського єства.

А з нею Гордість устає, на тайни нападає,
Що нам земля дає і знов од нас ховає;
Та Гордість молода спинається, жива,
І перешкоди валить перед собою всюди,
З себе самої творячи щоденне чудо,
Що потребує рід людський.

О віро в силу рук, в чоло і погляд свій,
О віро в мозок, дослідом сп'янілий,
О віро в рід людський напружений, палкий!
Як я з тобою в небезпеці злій
І в славі, що життя на пай мені вділило,
Стаю упевнений і смілий!

Бо ж як подумаю, що я
Є дивоглядна часточка буття,

Уламок всесвіту, відданого на велетенські зміни,-
То небо, землі, гори і гаї
Стають рідніші ми і ближчими мені,
І я люблю себе в тім неживім створінні.

Люблю себе, дивуюся собі
У рухах молодих, що робить їх в життєвій боротьбі,
Проходячи землею, кожен,-
Бо маю я,
Як кожен, хист, і волю, і чуття,-
І все, що робить він, те й я зробить спроможен.

Легенями вбираю я великих діл красу,
І славу подвигів, що відусюди лине,
І думку кожну, як свою, беру, несу,
Бо сміливість відчув її в своїх глибинах.

І от
Я відчуваю,
Що свій я у житті до всіх речей, істот,
І в щедрості безкраїй
Я віддаю себе, і все мене проймає.
І що то — вада, заслуга, чеснота, гріх,-
Але та Гордість вчить мене і з мужністю терпіти,
І, як потреба, вмерти гордовито,
Щоб не принизить сил напружених своїх.

Переклад Миколи Зерова